

Το Μυστήριο του Σταυρού.

Γράφει ο Μιχάηλ Τρίτος.

* Μέσα σ' έναν κόσμο εσωτερικά διχασμένο και πνευματικά αλλοτριωμένο η Εκκλησία του Χριστού υψώνει για άλλη μια φορά «το τρισμακάριστον ξύλον του Σταυρού» για να υπενθυμίσει στους εκκοσμικευμένους και πνευματικά αλλοτριωμένους ανθρώπους της εποχής μας τη μανιακή αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο, της οποίας συνισταμένη, μέτρο και έκφραση αποτελεί η θυσία του Σταυρού. Πρόκειται για μια θυσία, όμοια της οποίας ούτε στάθηκε ούτε θα σταθεί ποτέ, από την οποία εισέρρευσαν στον κόσμο η σωτηρία, η λύτρωση και η αιώνια ζωή.

Σύμφωνα με τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας ο άνθρωπος πλάστηκε για να συμμετάσχει στη ζωή του Θεού. Από την αρχή της δημιουργίας δόθηκε σ' αυτόν η δυνατότητα της αθανασίας, που θα την αποκτούσε τελικά με την καλή χρήση της ελευθερίας του. Το τραγικό όμως γεγονός της πτώσεως στέρησε από τον άνθρωπο αυτή τη δυνατότητα. Ο άνθρωπος πέθανε, έγινε θνητός. Έτσι χάθηκε γι' αυτόν κάθε δυνατότητα

αυτοσωτηρίας και μεταφοράς του στην προπρωτική κατάσταση της αθανασίας.

Το αδιέξοδο όμως του ανθρώπου είναι η πόρτα του Θεού. Με τη σταυρική του θυσία ο αναμάρτητος Ιησούς σχίζει το χειρόγραφο των αμαρτιών, γίνεται ο ίδιος κατάρα για να μας εξαγοράσει από την κατάρα του νόμου και αποκαθιστά τα πριν διεστώτα. Πάσχει ο αναμάρτητος πάνω στο Σταυρό «ίνα διά του θανάτου καταργήση τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τουτ' έστι τον διάβολον, και απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου διά παντός του ζην ένοχοι ήσαν δουλείας» (Εβρ. β', 15).

Με τη σταυρική του θυσία ο Χριστός προσλαμβάνει το θα-νατο του ανθρώπου «απαθανατίζων το πρόσλημμα» σε μια μοναδική στο είδος της παραφορά αγάπης. Επί πλέον «εκμηδενίζει το οντολογικό βάθος της αμαρτίας, συντρίβει το κράτος και την εξουσία της και εξαλείφει τις αρνητικές συνέπειες της αδαμικής πτώσεως».

Ο Απόστολος Παύλος, που εισέδυσσε όσον κανένας άλλος στα βάθη και τα πλάτη της θεολογίας του Σταυρού, έγραφε τα εξής χαρακτηριστικά: «Ιουδαίοι σημείον αυτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν Εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, Έλλησι δε μωρίαν, αυτοίς δε τοις αλητοίς Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν θεού δύναμιν και θεού σοφίαν» (Α' Κορ. α', 22-24). Τη «μωρία» του Σταυρού ποτέ δεν θα αντιληφθεί ο άνθρωπος, εφόσον ακολουθεί άλλο δρόμο πέρα από την πίστη και εφόσον χρησιμοποιεί άλλους τρόπους βιώσεως του μυστηρίου της σωτηρίας, πέρα από αυτή την εσωτερική δύναμη της ψυχής. Πρέπει να γίνει συνείδηση σε όλους ότι το κήρυγμα του Σταυρού ενεργείται «ουκ εν πειθοίς αν-θρωπίνης σοφίας λόγοις, αλλ' εν αποδείξει Πνεύματος και δυνάμεως, ίνα η πίστις ημών μη η εν σοφία ανθρώπων, αλλ' εν δυνάμει Θεού» (Α' Κορ. β', 4-5). Γι' αυτό και δεν εκλογικεύεται ούτε αποδεικνύται νοησιαρχικά. Είναι «Θεού δύναμις και Θεού σοφία», μπροστά στην οποία ο πιστός κλίνει τα γόνατα της καρ-διάς και της σκέψης και προσκυνάει το μυστήριο.

Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός γράφει τα εξής για τις λυτρωτικές συνέπειες του Σταυρού του Χριστού: «Πάσα πράξις και θαυματουργία του Χριστού μεγίστη και θαυμαστή. Αλλά πάντων εστί θαυμαστότερον ο τίμιος αυτού Σταυρός. Δι' ουδενός γαρ ετέροιου ο θάνατος κατήργηται, η του προπάτορος αμαρτία λέλυται, ο Άδης εσκόλευται, η Ανάστασις δεδώρηται, η προς την αρχαίαν μακαριότητα επάνοδος κατώρθωται, τέκνα Θεού και κληρονόμοι γεγόναμεν».

Η σωτηρία που προσφέρεται από το Σταυρό έχει ταυτόχρονα μοναδικό και καθολικό χαρακτήρα. Μοναδικό, γιατί μόνο με το Σταυρό λυτρώνεται ο άνθρωπος. Πέρα από αυτόν δεν υπάρχει άλλη δυνατότητα σωτηρίας. Καθολικό, γιατί με το Σταυρό σώζεται όλο το ανθρώπινο γένος, εφόσον ο Χριστός προσέλαβε όλη την ανθρώπινη φύση και έσωσε «παγγενή τον Αδάμ». Αυτή η σωτηρία που πηγάζει από το Σταυρό του Χριστού δεν πραγματώνεται με έναν τρόπο μαγικό και αυτόματο. Απαιτείται η ενεργοποίηση του ανθρωπίνου παράγοντα και η υποκειμενική οικειοποίηση «της αντικειμενικώς διά του Σταυρού προσφερθείσης σωτηρίας». Η σταυρική θυσία δεν είναι ένα παρωχημένο ιστορικό γεγονός, αλλά μια διάρκεια συγκλονιστική που διαιωνίζεται μέσα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας και κυρίως στο μυστήριο της Θείας ευχαριστίας, όπου προσφέρεται «εις βρώσιν και πόσιν τοις πιστοίς» ο Αμνός του Θεού.

Είναι αλήθεια πως η εποχή μας είναι μια αντισταυρική εποχή. Μια εποχή που έχει χάσει το αίσθημα της θυσίας και εκλαμβάνει το Χριστιανισμό σαν μια αφηρημένη έννοια τύπων και συνήθειας. Ο Σταυρός για τους ανθρώπους της εποχής μας έγινε ένα κοσμικό σύμβολο διάκρισης και υπεροχής και έχασε τον ονειδισμό για το όνομα του Χριστού.

Καθώς θα προσκυνήσουμε απόψε το Σταυρό του Χριστού καλούμαστε να βιώσουμε τις μεγάλες αρετές που ενσαρκώνει ο Σταυρός. Να συνειδητοποιήσουμε τις δυσκολίες που συνεπάγεται για τη ζωή του χριστιανού η πορεία κάτω από το Σταυρό. Να φέρουμε χωρίς δισταγμό τον ονειδισμό του Σταυρού και να σηκώσουμε με υπομονή και ελπίδα το βάρος του Σταυρού των καθημερινών δυσκολιών της ζωής. Μονάχα με αυτές τις προϋποθέσεις θα είναι ο Σταυρός ενεργητικά παρών στον κόσμο για να προσλαμβάνει το θάνατο του κόσμου και να τον μεταμορφώσει σε δυνατότητα αιώνιας ζωής.

Του ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΤΡΙΤΟΥ,
Κοσμήτορα Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.
ΠΡΩΙΝΟΣ ΛΟΓΟΣ, 17/04/2014
Αναρτήθηκε στο : <http://aktines.blogspot.gr/>

Πηγή : <https://www.zoiforos.gr/>